

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 62.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366701424/facsimile.pdf> (tilgået 19. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

tykke Støv paa Stol, Bord og Gardiner, viste noksom, at Værelset længe maatte have staaet saaledes øde.

»See, her er da eders sædvanlige Værelse – sagde Gubben, og tændte Voxlysene i de trearmede Lysstager, der stod paa Bordet – jeg havde aldrig ventet at see Jer igen, før Døntedag; derfor sees her lidt støvet og uordentligt ud; men jeg har ikke sat min Fod her siden den Nat, I veed nok selv, da jeg gik i Drømme. See, der kan I endnu see Blodet paa Lagenet; det maa dog altsaa kun have været Naseblod eller Rust – det gaar nok af i Vædsken – Godnat!» Derpaa gik den gamle Graaskjæg tilbage med sin Lampe og laasede Jerndøren efter sig.

»Den gale Mand gjør mig dog urolig tilsidst – sagde Arnold – og saae paa det rødplettede Lagen. Han har dog sikkerlig myrdet et Menneske her engang, og troer nu i sit Galskab, at det var mig; hvad sikkrer mig for, at han ikke kommer og gjør ligesaa ved mig, naar jeg er faldet i Sovn. Jeg vil sætte Bordet for Døren, saa kan han dog ikke komme ind, uden at jeg vaagner ved Larmen.»

Da Bordet var flyttet, tog han det ene Lys og besaae sit Fængsel nøie. Det var en stor skummel Hvælving, og havde kun den eneste Indgang. Paa Væggene saae han hist og her indridset Skrift; han holdt Lyset til og studerede; thi det var ligesom han her saae sin egen Haandskrift, og hvad han læste, var Steder af Machbeth, som han selv kunde udenad, og som ofte faldt ham ind naar han var ene. Der stod ogsaa enkelte Bibelsprog, og Navnet Goldini stødte han ofte paa; men efter det fulgte gjerne en frygtelig Forbandelse af det gamle Testamente.

Goldini – tænkte han – det Navn har jeg jo ogsaa hørt for; det unge Menneske, som tegnede mig igaar, kaldte sig jo Prindsesse Goldinis Page. Men det var jo Floristan, den skønne Grevinde Cordulas Page; skulde Grevinde Cordula og Prindsesse Goldini da være een og den samme? sagde Verden mig ikke ogsaa, at han havde seet mig hilse og tale med Prindsesse Goldini? og det var jo dog Grevinde Cordula ... Men nu er jeg jo midt inde i mit Eventyr igen. Saameget er da vist – vedblev han ærgerlig og holdt sig selv i begge Øren – jeg, *Candidatus Philosophiæ* Arnold, er Statsfange her, og man holder mig for en Prinds, som efter al Sandsynlighed er myrdet her i denne Stue af den forrykte Fangefoged, og paa Prindsesse Goldinis Befaling. Jeg vil dog optegne, hvad jeg kan udfinde, der er Mening i, af alt dette Virvar, at